

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

หมวด 1

ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งหรือสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่ตั้งบังคับในนามของรัฐแต่ละรัฐ หรือในนามของส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงจ่ายที่ตั้งบังคับเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น จากทุนทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้หรือของทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการเปลี่ยนมือสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
- ภาษีที่มีอยู่ปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ โดยเฉพาะได้แก่

ก. ในกรณีประเทศเนเธอร์แลนด์

(1) ภาษีเงินได้ (de inkomstenbelasting)

- (2) ภาษีค่าจ้าง (de loonbelasting)
- (3) ภาษีบริษัท (de vennootschapsbelasting)
- (4) ภาษีเงินปันผล (de dividendbelasting)
- (5) ภาษีเงินทุน (de vermogensbelasting)

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีเนเธอร์แลนด์")

ข. ในกรณีประเทศไทย

- (1) ภาษีเงินได้
- (2) ภาษีบำรุงท้องที่

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. อนุสัญญาฯ ให้ใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เหมือนกันหรือในสาระสำคัญคล้ายคลึงกันซึ่งในเวลาต่อไปจะได้อำนาจเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองจะได้แจ้งแก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

หมวด 2

บทนิยาม

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. ในอนุสัญญาฯ นี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - ก. คำว่า "รัฐ" หมายถึง ประเทศเนเธอร์แลนด์ หรือประเทศไทยตามแต่บริบทจะกำหนด คำว่า "รัฐทั้งสอง" หมายถึง ประเทศเนเธอร์แลนด์และประเทศไทย
 - ข. คำว่า "ประเทศเนเธอร์แลนด์" รวมถึงส่วนของราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ซึ่งตั้งอยู่ในยุโรปและส่วนของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินใต้ทะเลเหนือซึ่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์มีสิทธิอธิปไตยตามกฎหมายระหว่างประเทศ

- ค. คำว่า "ประเทศไทย" รวมถึงราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในเวลาต่อไป ให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิภายในพื้นที่นั้นๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินนั้น
- ง. คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท และคณะบุคคลอื่นใด
- จ. คำว่า "บริษัท" หมายความว่านิติบุคคลหรือหน่วยใดๆ หรือกลุ่มบุคคลใดๆ ซึ่งได้รับการปฏิบัติอย่างนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- ฉ. คำว่า "วิสาหกิจของรัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่ง" หมายความว่าลำดับว่าวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง
- ช. คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ"
- (1) ในประเทศเนเธอร์แลนด์ หมายความว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง
 - (2) ในประเทศไทย หมายความว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐใดรัฐหนึ่งนั้น คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่น ให้มีความหมายที่คำนั้นๆ มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ภูมิลำเนาเพื่อการรัษฎากร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง" หมายความว่าบุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นจำต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการหรือโดยหลักเกณฑ์อื่นใดในทำนองเดียวกัน
2. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ บุคคลธรรมดาใดเป็นสมาชิกในคณะผู้แทนทางทูตหรือกงสุลของรัฐหนึ่งในอีกรัฐหนึ่งหรือในรัฐที่สาม และเป็นคนชาติของรัฐผู้ส่ง ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ส่ง หากบุคคลนั้นอยู่ภายใต้ข้อผูกพันอย่างเดียวกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นในเรื่องภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

3. ในกรณีบุคคลธรรมดา เนื่องจากเหตุผลแห่งบทของวรรค 1 บุคคลธรรมดาคนใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในทั้งสองรัฐ ให้วินิจฉัยกรณีตามกฎดังต่อไปนี้

- (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดที่สุด (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
- (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐอันเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ก็ดี หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในทั้งสองรัฐก็ดี ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติ
- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่เป็นปกติในทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่เลยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนเป็นคนชาติ
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

4. ในกรณีที่ตามเหตุผลแห่งบทของวรรค 1 บุคคลใดซึ่งมิใช่บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายความว่า สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง

- (ฉ) เหมืองแร่ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นที่ใช้ในการอุตสาหกรรมชาติ
3. แม้จะมีบทของวรรค 1 และ 2 อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างหรือ โครงการประกอบ ถ้าหากดำรงอยู่เกินกว่า
- (ก) 6 เดือน ในกรณีที่มีการติดตั้งหรือการตั้งเครื่องบริภัณฑ์โรงงาน หรือเครื่องจักร รวมถึงการก่อสร้างเพิ่มเติมที่จำเป็นเพื่อการติดตั้งเช่นว่านั้น
- (ข) 3 เดือน ในกรณีอื่นๆ
4. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง
- (ก) การใช้เครื่องอำนวยความสะดวก เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดง หรือส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดง หรือส่งมอบ
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณาจัดหาให้ซึ่งข้อเสนอ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์หรือเพื่อกิจกรรมทำนองเดียวกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ
5. บุคคลที่กระทำการในรัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่ง นอกเหนือไปจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6 ให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรก ถ้า
- (ก) บุคคลนั้นมี และใช้อำนาจในการทำสัญญาเพื่อ หรือในนามของวิสาหกิจนั้น อยู่ในรัฐแรกนั้นเป็นปกติ เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้น จำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ
- (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นอยู่ในรัฐแรกนั้นเป็นปกติและดำเนินการสั่งของในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำหรือ

- (ค) บุคคลนั้นจัดหาคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในรัฐแรกนั้นอยู่เป็นปกติเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. วิสาหกิจของรัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนค้าต่างทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันปกติแห่งธุรกิจของตน แต่จะไม่ใช้บังคับแก่นายหน้าหรือตัวแทนเช่นว่านั้นได้ประกอบการในอีกรัฐหนึ่งเกี่ยวกับกิจกรรมที่กำหนดไว้ในวรรค 5 ทั้งหมดหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

7. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง ควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มีเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

หมวด 3

การเก็บภาษีจากเงินได้

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้นิยามตามกฎหมายของรัฐซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องบริภัณฑ์ที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับบทกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น เรือกำปั่น เรือและอากาศยาน ไม่ให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้อันเนื่องมาจากการใช้โดยตรงการให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทของวรรค 1 และวรรค 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อบริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
2. ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร ให้ยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐหนึ่งให้กำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัยมูลฐานการปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจหรือโดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนตามสมควรของยอดขายรับก่อนหักรายจ่ายของสถานประกอบการถาวร ในกรณีที่บุคคลใดมิได้เรียกร้องให้เก็บภาษีโดยอาศัยกำไรสุทธิแท้จริงของสถานประกอบการถาวรมิให้ข้อความใดในวรรค 2 ตัดหนทางรัฐนั้นในการที่จะกำหนดกำไรเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีดังกล่าว แต่วิธีที่ใช้นั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการอันกำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้กำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคก่อนๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรได้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทของข้ออื่นเหล่านั้นถูกระทบกระเทือนโดยบทข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. กำไรหรือเงินได้ของวิสาหกิจของรัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐเท่านั้น
2. ถ้าตามข้อ 7 วิสาหกิจของรัฐหนึ่งซึ่งดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้อีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นให้ลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี

3. ในทำนองเดียวกันให้ใช้บังคับบทของวรรค 1 และวรรค 2 แก่กำไรหรือเงินได้ซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเดินทางเรือหรืออากาศยานไม่ว่าชนิดใดๆ โดยวิสาหกิจซึ่งประกอบการขนส่งทางเรือหรืออากาศยานว่านั้น

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

- ก) วิสาหกิจของรัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐหนึ่ง หรือ
- ข) บุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ถ้าไรใดๆซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง จ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีในรัฐซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ได้ แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 25 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น
3. แม้จะมีบทความของวรรค 2 อยู่
 - ก. ภาษีเนเธอร์แลนด์เก็บจากเงินปันผลซึ่งบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์จ่ายแก่บริษัทซึ่งมีทุนจำแนกออกเป็นหุ้นทั้งหมดหรือบางส่วน และซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และถือหุ้นอยู่โดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทซึ่งจ่ายเงินปันผลนั้น จะต้องไม่เกินร้อยละ 5 ของเงินปันผลทั้งสิ้น
 - ข. ภาษีไทยเก็บจากเงินปันผลซึ่งบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจ่ายแก่บริษัทซึ่งมีทุนจำแนกออกเป็นหุ้นทั้งหมดหรือบางส่วน และเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ และถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทซึ่งจ่ายเงินปันผลนั้น จะต้องไม่เกินร้อยละ 10 โดยมี

เงื่อนไขว่า

ก) หากอัตราสูงสุดของภาษีไทยที่เก็บจากกำไรของบริษัทสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่มีการแบ่งเงินปันผลนั้น ไม่เกินกว่าร้อยละ 30 ภาษีไทยที่เก็บจากเงินปันผลเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่า

(1) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นประกอบกิจการอุตสาหกรรม

(2) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น สำหรับกรณีอื่นทุกกรณี

ข) หากอัตราสูงสุดของภาษีไทยที่เก็บจากกำไรของบริษัทสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่มีการแบ่งเงินปันผลนั้นเกินกว่าร้อยละ 30 แต่ไม่เกินร้อยละ 40 ภาษีไทยที่เก็บจากเงินปันผลเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นมีได้ประกอบกิจการอุตสาหกรรม

4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองจะตกลงกันในเรื่องวิธีการใช้บังคับวรรค 2 และ 3

5. คำว่า "เงินปันผล" ซึ่งใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น สิทธิในหุ้น โดยไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (jouisssance rights) หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องหนี้อันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ของบรรษัทอันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

6. คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง

ก) กิจการใดๆ ซึ่งประกอบ

1. การทำหัตถกรรม การประกอบ และการแปรสภาพ

2. การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ

3. การเหมืองแร่และการสำรวจและการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ

4. การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังน้ำ ก๊าซ หรือการประปา หรือ

5. การเกษตร การป่าไม้และการประมง การทำสวน และ

ข) กิจการอื่นใดซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ที่ให้ตามกฎหมายของประเทศไทย ว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม และ

- ก) กิจการอื่นใดซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทย อาจประกาศให้เป็น "กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

7. มิให้ใช้บทของวรรค 1 วรรค 2 และวรรค 3 บังคับ ถ้าผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับการถือหุ้นหรือมีทุนอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นอยู่ในอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทจ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทของข้อ 7 บังคับโดยมีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้นเงินปันผลนั้นเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกำไรของสถานประกอบการถาวรนั้น

8. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจไม่ต้องบังคับภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลที่มีได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรแม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินกว่า
 - ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้มาโดยธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง
 - ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น สำหรับกรณีอื่นทุกกรณี
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองจะได้ตกลงในเรื่องวิธีการใช้บังคับวรรค 2
4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล พันธบัตรหรือหุ้นกู้ ไม่ว่าจะมีส่วนประกันจำนวนหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรหรือไม่ และสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด รวมทั้งเงินได้อื่นๆ ทั้งหมด ซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งเงินได้นั้นได้เกิดขึ้น
5. มิให้ใช้บทของวรรค 1 และ 2 บังคับ ถ้าผู้รับดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นอยู่ในรัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยนั้น อยู่ในอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น ในกรณีเช่นนั้น บทของข้อ 7 จะใช้บังคับ โดยมีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้นดอกเบี้ยถูกเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกำไรของสถานประกอบการถาวรนั้น

6. ดอกเบี๋ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐหนึ่งถ้าผู้จ่ายเป็นรัฐนั้น ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี๋ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรในรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี๋ยขึ้น และดอกเบี๋ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดอกเบี๋ยเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี๋ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี๋ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

ค่าสิทธิ

1. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินกว่า
 - ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนเงินที่ชำระทั้งสิ้นเช่นว่านั้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ใดๆ
 - ข) ร้อยละ 15 ของเงินที่ชำระทั้งสิ้นเช่นว่านั้น ถ้าค่าสิทธินั้นเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม ทางพาณิชย์ หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ฟิล์มภาพยนตร์หรือเทปบันทึกภาพสำหรับโทรทัศน์หรือการกระจายเสียง
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสอง จะได้ตกลงกันในเรื่องวิธีการใช้บังคับวรรค 2
4. มิให้ใช้บังคับบทของวรรค 1 วรรค 2 ในกรณีที่ผู้รับค่าสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดสิทธินั้นอยู่ในอีกรัฐหนึ่งที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น ในกรณีเช่นว่านั้นให้ใช้ข้อ 7 บังคับ โดยมีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้น ค่าสิทธิถูกเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกำไรของสถานประกอบการถาวรนั้น
5. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐนั้น ส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการ

การถาวรอันเกี่ยวข้องในการทำสัญญาให้มีการจ่ายค่าสิทธินั้นอยู่ในรัฐหนึ่งและค่าสิทธิเช่นว่านั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิ หรือข้อเสนอสอดคล้องกันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ออกกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทอื่นๆ แห่งอนุสัญญา

ข้อ 13

ข้อจำกัดของข้อ 10, 11, และ 12

องค์การระหว่างประเทศ องค์กร และเจ้าหน้าที่ขององค์กรหรือองค์กรดังกล่าวและสมาชิกในคณะผู้แทนทางทูตหรือกงสุลของรัฐที่สาม ซึ่งอยู่ในรัฐหนึ่งจะไม่ได้รับสิทธิในอีกรัฐหนึ่งในการลดหรือยกเว้นภาษีตามที่บัญญัติไว้ในข้อ 10, 11 และ 12 ในส่วนที่เกี่ยวกับรายการเงินได้ซึ่งกำหนดไว้ในข้อเหล่านี้ และซึ่งเกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่ง ถ้ารายการเงินได้เช่นว่านั้นไม่อยู่ในข้อบังคับที่จะต้องเสียภาษีจากเงินได้ในรัฐแรก

ข้อ 14

ผลได้จากทุน

1. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐหนึ่ง รวมทั้งผลได้จากจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
3. แม้จะมีบทของวรรค 2 อยู่ ผลได้จากการจำหน่ายเรือและอากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ และอสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานเช่นว่านั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจนั้นตั้งอยู่
4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกจากที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 1, 2 และ 3 ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
5. บทของวรรค 4 จะไม่กระทบกระเทือนสิทธิของแต่ละรัฐที่จะเก็บภาษีผลได้ตามกฎหมายของตนจากการจำหน่ายหุ้น หรือสิทธิในหุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (Jouissance right) ของบริษัทหนึ่งซึ่งมีทุนจำแนกออกเป็นหุ้นทั้งหมดหรือบางส่วนและเป็นบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อันเป็นผลได้ซึ่งบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรกในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ก่อนการจำหน่ายหุ้นหรือสิทธิในหุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงินนั้นเป็นผู้ได้รับ

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคล

1. ในบังคับบทของข้อ 16, 18, 19, 20 และ 21 ค่าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการส่วนบุคคล (รวมทั้งการปฏิบัติงานวิชาชีพอิสระ) ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าได้รับบริการในอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้รับบริการเช่นนั้นแล้ว ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. แม้จะมีบทของวรรค 1 อยู่ ค่าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการเช่นนั้นซึ่งให้ในอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า
 - ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะ ซึ่งรวมกันแล้วไม่เกินกว่า 183 วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ
 - ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของบุคคลซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
 - ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรซึ่งบุคคลผู้จ่ายเงินค่าตอบแทนนั้นมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง
3. แม้จะมีบทก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

1. ค่าป่วยการของกรรมการหรือจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกันซึ่งได้มาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย
2. ค่าตอบแทนหรือจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกันซึ่งได้มาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยในฐานะที่เป็นผู้ว่าการ (bestuurder) หรือผู้อำนวยการ (commissaris) ของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศเนเธอร์แลนด์

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

แม้จะมีบทของข้อ 5, 7 และ 15 อยู่ เงินที่ได้มาโดยนักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักดนตรี และโดยนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนเช่นว่านั้น หรือเงินที่ได้มาจากการที่วิสาหกิจจัดบริการให้แก่นักแสดงสาธารณะหรือนักกีฬาเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งมีการกระทำกิจกรรมหรือบริการนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญและเงินปี

1. ในบังคับบทแห่งวรรค 2 ของข้อนี้ และวรรค 1 ของข้อ 18 เงินบำนาญหรือค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐหนึ่ง โดยพิจารณาถึงการทำงานในอดีต และเงินปีซึ่งได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งเท่าที่เงินได้นั้นถูกเรียกเก็บภาษีสำหรับกำไรที่ได้มาโดยวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือได้มาโดยวิสาหกิจซึ่งมีสถานประกอบการถาวรอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. คำว่า "เงินปี" หมายถึงจำนวนเงินที่กำหนดไว้ ซึ่งจ่ายให้เป็นระยะๆ ตามเวลาที่กำหนดระหว่างที่มีชีวิตอยู่ หรือระหว่างระยะเวลาที่ระบุไว้ หรือที่พึงกำหนดได้แน่นอนตามข้อผูกพันที่จะต้องจ่ายตอบแทนอย่างเพียงพอและครบจำนวนเป็นเงินหรือตามค่าของเงิน

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. ค่าตอบแทนรวมทั้งเงินบำนาญที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากเงินทุนที่ก่อตั้งขึ้น โดยรัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้นในการปฏิบัติงานอันมีลักษณะเป็นงานรัฐบาล อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น
2. อย่างไรก็ตาม บทของข้อ 15, 16 และ 18 ให้ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่เกี่ยวข้องกับการค้าหรือธุรกิจใดๆ ที่รัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้นดำเนินการ

ข้อ 20

ศาสตราจารย์และครู

1. เงินซึ่งศาสตราจารย์หรือครู ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง และซึ่งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์เป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี ในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถานการณ์อื่น เพื่อการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นของรัฐอีกรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นหรือองค์กรที่มีได้มุ่งหากำไรอีกรัฐหนึ่ง ได้รับชำระสำหรับการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก

2. ข้อนี้ มิให้ใช้บังคับแก่เงินที่ได้จากการวิจัย หากการวิจัยเช่นว่านั้นกระทำไปโดยมิใช่เพื่อสาธารณประโยชน์ แต่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลบางคน หรือหลายคน โดยเฉพาะเป็นสำคัญ

ข้อ 21

นักศึกษา

1. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งในเวลาใกล้ชิดก่อนที่จะไปเยือนอีกรัฐหนึ่ง และมาอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง เป็นการชั่วคราว เพียง

- ก) ในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือ โรงเรียน ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
- ข) ในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจ หรือ
- ค) ในฐานะผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การทางศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์หรือการศึกษา เพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการวิจัยเป็นสำคัญ
มิให้ถูกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินที่ส่งมาจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรมของผู้นั้น

2. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งในเวลาใกล้ชิด ก่อนที่จะไปเยือนอีกรัฐหนึ่งและมาอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง เพียงในฐานะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียนในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจ มิให้ถูกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นภายในเวลาไม่เกินสามปีรัยฎการติดต่อกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับค่าตอบแทนจากการทำงานในอีกรัฐหนึ่งเช่นว่านั้น โดยมีเงื่อนไขว่า

- ก) ค่าตอบแทนนั้นประกอบเป็นรายได้ที่จำเป็นสำหรับการครองชีพ และการศึกษาของผู้นั้น และ
- ข) ค่าตอบแทนดังกล่าวไม่เกินกว่า 3,600 กิโลเดอร์ หรือ 21,000 บาทต่อปีรัยฎการ แล้วแต่กรณี

หมวด 4

การเก็บภาษีจากทุน

ข้อ 22

ทุน

1. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ตั้งที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์ อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่
3. แม้จะมีบทของวรรค 2 อยู่ เรือหรืออากาศยานที่ใช้เดินในการจราจรระหว่างประเทศและอสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือ และอากาศยานเช่นว่านั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่
4. องค์ประกอบอื่นใดที่ทั้งปวงของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

หมวด 5 การจัดการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ 23 วิธียกเว้นและเครดิต

1. ในการตั้งบังคับภาษีจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศของตน ประเทศเนเธอร์แลนด์อาจรวมรายการเงินได้หรือทุนซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามบทของอนุสัญญานี้เข้าในฐานตั้งบังคับภาษี
2. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ได้เงินได้หรือมีทุน ซึ่งตามข้อ 6 ข้อ 7 ข้อ 10 วรรค 7 ข้อ 11 วรรค 5 ข้อ 12 วรรค 4 ข้อ 14 วรรค 1 และ 2 ข้อ 15 วรรค 1 และ 3 ข้อ 16 วรรค 1 ข้อ 17 ข้อ 19 และข้อ 22 วรรค 1 และ 2 ของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยนั้น ในบังคับบทว่าด้วยวิธีการใช้บังคับ รวมทั้งบทว่าด้วยค่าตอบแทนผลขาดทุน ประเทศเนเธอร์แลนด์จะยกเว้นการเก็บภาษีจากเงินได้หรือทุนเช่นว่านั้น ในข้อบังคับฝ่ายเดียวของตนเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
3. นอกจากนี้ ประเทศเนเธอร์แลนด์จะยอมให้มีการหักจากภาษีที่คำนวณไว้ตามวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรายการเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทยได้ตามข้อ 8 วรรค 2 ข้อ 10 วรรค 2 ข้อ 11 วรรค 2 ข้อ 12 วรรค 2 และข้อ 18 วรรค 2 และซึ่งได้รวมไว้ในฐานที่กล่าวในวรรค 1 ของข้อนี้ จำนวนการหักนี้จะต้องน้อยกว่าจำนวนต่อไปนี้
 - ก) จำนวนเท่าภาษีไทย
 - ข) จำนวนภาษีเนเธอร์แลนด์ที่เป็นส่วนสัดส่วนอันเหมาะสมกับรายการเงินได้ดังกล่าว
4. ในการตั้งบังคับภาษีจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศของตน ประเทศไทยอาจรวมรายการเงินได้หรือทุนทุกรายการ นอกจากในกรณีที่ขัดกับบทที่ทำไว้ในอนุสัญญานี้อย่างชัดเจนเข้าในฐานการตั้งบังคับภาษี
5. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้เงินได้หรือมีทุน ซึ่งตามข้อ 6 ข้อ 7 ข้อ 10 วรรค 7 ข้อ 11 วรรค 5 ข้อ 12 วรรค 4 ข้อ 14 วรรค 1 และ 2 ข้อ 15 วรรค 1 และ 3 ข้อ 16 วรรค 2 ข้อ 17 ข้อ 19 และข้อ 22 วรรค 1 และ 2 ของอนุสัญญานี้

อาจเก็บภาษีได้ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ประเทศไทยจะยกเว้นการเก็บภาษีจากเงินได้หรือทุนเช่นว่านั้น แต่ในการคำนวณภาษีเก็บจากเงินได้หรือทุนส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยนั้น ประเทศไทยอาจใช้อัตราภาษีอันจกพึงใช้ได้ ถ้าเงินได้หรือทุนที่ได้รับยกเว้นนั้นไม่ได้รับยกเว้นเช่นว่านั้น

6. ประเทศไทยจะยอมให้มีการหักจากภาษีที่คำนวณได้ตามวรรค 4 ของข้อนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับรายการเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ตามข้อ 8 วรรค 2 ข้อ 10 วรรค 2 และ 3 ข้อ 11 วรรค 2 ข้อ 12 วรรค 2 และข้อ 18 วรรค 2 และในส่วนที่เกี่ยวกับรายการเงินได้ทุกรายการที่มีได้กล่าวไว้ในอนุสัญญานี้ ซึ่งตามกฎหมายของประเทศไทยถือว่าเกิดขึ้นในประเทศเนเธอร์แลนด์ จำนวนการหักนี้จะต้องน้อยกว่าจำนวนต่อไปนี้

ก) จำนวนเท่ากับภาษีเนเธอร์แลนด์

ข) จำนวนภาษีไทยที่เป็นสัดส่วนอันเหมาะสมกับรายการเงินได้ดังกล่าว

7. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งได้ผลได้ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งตามข้อ 14 วรรค 4 อีกรัฐหนึ่งนั้นจะยอมให้มีการหักจากภาษี ซึ่งเก็บจากผลได้นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่เรียกเก็บจากผลได้ดังกล่าวในรัฐแรก

หมวด 6

บทพิเศษ

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นหรือไม่ก็ตาม จะต้องไม่ถูกบังคับในอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่า การเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในพฤติการณ์เดียวกัน

2. คำว่า "คนชาติ" หมายความว่า

ก) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐหนึ่ง

ข) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวงที่ได้สถานภาพดังกล่าวตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐหนึ่ง

3. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐหนึ่งมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่ง โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทนี้มี

ให้แปลความเป็นการผูกพันรัฐหนึ่งรัฐใด ในอันที่จะให้คำลดหย่อนการผ่อนผันหรือการหักลดส่วนบุคคลใดๆ แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บภาษีอากรตามสถานะของบุคคล หรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่มูลดินที่อยู่ในรัฐของตน

4. วิสาหกิจของรัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนด กฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
5. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายความว่า ภาษีอากรทุกชนิดทุกลักษณะ

ข้อ 25

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้อनुสัญญานี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจหารือกันเพื่อขอจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ได้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองอาจติดต่อกัน โดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองแลกเปลี่ยนข้อสนเทศกัน (ได้แก่ข้อสนเทศซึ่งเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นมีใช้อยู่ตามทางการบริหาร โดยปกติ) เท่าที่จำเป็นแก่การปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อป้องกันการทุจริตและเพื่อการบริหารบทบัญญัติของกฎหมายต่อการเลี่ยงภาษีที่อนุสัญญานี้คลุมถึง ข้อสนเทศใดๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นให้ถือว่าเป็นความลับและมีให้เปิดเผยแก่บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ใดๆ นอกจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินรวมทั้งการวินิจฉัยของศาลหรือการเก็บภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญานี้

2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความบทของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐหนึ่งรัฐใดให้
- ก) ดำเนินมาตรการด้านบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของรัฐนั้นหรือของรัฐอื่นใด
 - ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐนั้นหรือของรัฐอื่นใด
 - ค) ให้ขอสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือขอสนเทศ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

ข้อ 27

การจำกัดการผ่อนผัน

ในกรณีที่เงินได้ได้รับการผ่อนผันจากภายในรัฐหนึ่ง ตามบทหนึ่งบทใดของอนุสัญญา และตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับรายได้ดังกล่าว บุคคลจะต้องเสียภาษีตามเกณฑ์จำนวนเงินได้ซึ่งได้ส่งไปหรือได้รับในอีกรัฐหนึ่ง และไม่ใช่ตามเกณฑ์เงินได้นั้นเต็มจำนวน การผ่อนผันซึ่งยอมให้ทำได้ตามอนุสัญญานี้ในรัฐแรก ให้ใช้ได้เฉพาะแก่จำนวนเงินได้เท่าที่ได้ส่งไปหรือได้รับในอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

ข้อ 28

เจ้าหน้าที่ทางทูตและกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้กระทบต่อเอกสิทธิ์ทางการรัษฎากรของเจ้าหน้าที่ทางทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 29

การขยายการใช้บังคับแก่อาณาเขต

1. อนุสัญญานี้อาจขยายการใช้บังคับโดยการตกลงร่วมกัน โดยใช้บังคับทั้งฉบับหรือมีการแก้ไขบางส่วนไปยังประเทศสวิตเซอร์แลนด์หรือเนเธอร์แลนด์แอนทิลลีสประเทศหนึ่งประเทศใดหรือทั้งสองประเทศ ถ้าประเทศที่เกี่ยวข้องนี้ตั้งบังคับภาษีที่มีลักษณะสำคัญ ทำนองเดียวกันกับภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ การขยายการใช้บังคับเช่นว่านั้นจะมีผลนับแต่วันที่มีการขยายการใช้บังคับนั้นและตามข้อแก้ไขและเงื่อนไขต่างๆ รวมทั้งเงื่อนไขในการเลิกใช้ซึ่งอาจจะระบุและตกลงกันในหนังสือซึ่งจะได้แลกเปลี่ยนกันโดยทางการทูต
2. นอกจากจะได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่น การเลิกใช้อนุสัญญามีให้ถือว่าเป็นการเลิกใช้อนุสัญญานี้แก่ประเทศใดๆ ซึ่งได้มีการขยายการใช้บังคับอนุสัญญาไปยังประเทศนั้นๆ ตามข้อนี้

หมวด 7

บทสุดท้าย

ข้อ 30

การเริ่มใช้บังคับ

อนุสัญญานี้จะได้รับความเห็นชอบจากประเทศเนเธอร์แลนด์และประเทศไทยตามวิธีการดำเนินการทางกฎหมายของแต่ละประเทศ และจะเริ่มใช้บังคับในวันที่มีการแลกเปลี่ยนหนังสือแสดงความเห็นชอบเช่นว่านั้น นับแต่นั้นบทต่างๆ แห่งอนุสัญญานี้จะมีผล

- ก) ในกรณีประเทศเนเธอร์แลนด์ สำหรับปีปฏิทินและรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในวันแรก หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีซึ่งได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน
- ข) ในกรณีประเทศไทย
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ สำหรับปีปฏิทินและรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในวันแรก หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีซึ่งได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน
 - (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในวันแรกหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม ในปีที่มีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน

ข้อ 31

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงมีผลใช้บังคับตลอดไป รัฐหนึ่งรัฐใดอาจเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกโดยทางการทูตอย่างน้อยหกเดือนก่อนสิ้นปีปฏิทินภายหลังจากกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นนี้ อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผล

- ก) ในกรณีประเทศเนเธอร์แลนด์ สำหรับปีปฏิทินและรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นหลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่ได้มีการแจ้งการบอกเลิก
- ข) ในกรณีประเทศไทย
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ สำหรับปีปฏิทินและรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นหลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระหลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ได้ลงนามอนุสัญญานี้
ทำ ณ กรุงเตหะราน เมื่อวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2518 เป็นต้นฉบับสองชุด แต่ละชุดทำเป็นภาษาเนเธอร์แลนด์ ภาษา
ไทย และภาษาอังกฤษ ต้นฉบับทั้งสามภาษานี้ใช้เป็นหลักฐานได้เท่ากัน ในกรณีที่มีความแตกต่างกันในการตีความระหว่าง
ตัวบทภาษาเนเธอร์แลนด์กับภาษาไทย ให้เป็นไปตามตัวบทภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์

(ชาติชาย ชุณหะวัณ)

(อารี เบอร์นาคูล สอยทิงค์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

อุปทูตฯ

พิธีสาร

ในขณะที่มีการลงนามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและเพื่อป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่
เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนซึ่งได้ทำกันในวันนี้อยู่ระหว่างราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์กับราชอาณาจักรไทย ผู้ลง
นามข้างท้ายนี้ ผู้ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ได้ตกลงกันว่าต่อไปนี้จะประกอบเป็นส่วนเดียวกันของอนุสัญญา
นี้

ข้อ 10, 11 และ 12

จะต้องยื่นคำขอให้คืนภาษีที่เรียกเก็บโดยขัดกับบทของข้อ 10, ข้อ 11 และ 12 ภายในกำหนดสามปี หลังจากสิ้นปี
ปฏิทินปีที่มีการเรียกเก็บภาษีหรือในกรณีข้อ 27 หลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่มีการส่งเงินได้

ข้อ 10

มิให้ใช้บทของข้อ 10 วรรค 3 ข ถ้าบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ต้องเสียภาษีบริษัทของ
ประเทศเนเธอร์แลนด์เก็บจากเงินปันผลซึ่งได้รับจากบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

ข้อ 15

เป็นที่เข้าใจกันว่ามิให้ใช้บทของข้อ 14 วรรค 1 และ 2 ในกรณีค่าตอบแทน ซึ่งได้มาโดยนิติบุคคลหรือบุคคล
ธรรมดาในฐานะสมาชิกของกลุ่มบุคคล ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยทำนองที่ว่ากิจกรรมของบุคคลดังกล่าวอาจถือได้ว่าเป็นหรือ
เหมือนกับการดำเนินงานของวิสาหกิจ ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทของข้อ 7

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ได้ลงนามพิธีสารนี้

ทำ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2518 เป็นต้นฉบับสองชุดแต่ละชุดทำเป็นภาษาเนเธอร์แลนด์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ต้นฉบับทั้งสามภาษานี้ใช้เป็นหลักฐานได้เท่ากัน ในกรณีที่มีความแตกต่างกันในการตีความระหว่างตัวบทภาษาเนเธอร์แลนด์กับภาษาไทย ให้เป็นไปตามตัวบทภาษาอังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐนิวซีแลนด์ตอน

(ชาติชาย ชุณหะวัณ)

(อารี เบอร์นาดัส ฮอยทิงค์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

อุปทูตฯ